

Lajtos Nóra

Beszél velem a hús tokaji szél...

Oláh János emlékére

Beszél velem a hús tokaji szél,
halkan beszélget, nem hallhatni, mit.
Fűszál szélén vérző sebhelyek még,
frissen ültetett tölgyfám merengve rázza megszentelt leveleit.
Délelőtt van, nyújtózom
családom s barátaim körében lelkesen.
Leveleimre hajtva szárnyait, pihen
tokaji védőmadaram mélyen, csendesen.

Egyik ágamon édes szendergőm,
hű madaram lüktető kebele.
Másik ágam imazsámoly,
rajta térdepel az évszázad embere.
Minden térdhajlítás egy szózatként
hullámszik keresztül megfáradt lelkemen.
Leveleimre hajtva szárnyait pihen
tokaji védőmadaram mélyen, csendesen.

Elrepül majd aztán e kedves védőmadár,
magával viszi lombhullató álmait.
Nem beszélek. A föld befogad immár.
Egyenes törzssel állok reggelig.
Azután délig, majd alkonyatig...
Hú hantmadaram, gyere leveleimre,
hadd érezzem, kik szeretnek, azok
sóhajtásnyi-tokaji szívdobbanásait.